

XXIX TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Js 53:10-11)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

See sulane, keda oli kannatustega proovile pandud, oli Issandale meelepärane, ja Issand tuli appi oma sulasele, kes tõi oma elu lepitusohvriks pattude eest. Nüüd saab ta näha oma järeltulijaid ja elab kaua, ning Issanda tahe läheb täide tema läbi. Pärast oma hingevaeva saab ta valgust näha ja leiab hingamist, ning oma tarkusega teeb mu õige sulane paljusid õigeks, sest ta kannab ära nende patusüü.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 33:4-5. 18-19. 20.22 R:22)

R: Issand, olgu Sinu halastus meie üle.

Issanda sõna on õige,

tema tegudele võib loota.

Tema armastab õigust ja õiglust,

Issanda heldus täidab maa.

R:

Vaata, Issanda silm on kõigi nende üle,

kes teda kardavad ja ootavad tema heldust,

et ta vabastaks nende hinge surma küüsisist

ja hoiaks nad elus nälja ajal.

R:

Meie hing loodab Issanda peale,

tema on meie kilp ja abimees.

Olgu sinu halastus, Issand, meie üle,

sest me ootame sind pikisilmi.

R:

(Teine lugemine He 4:14-16)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Vennad, nüüd on meil suur ülempreester, Jeesus, Jumala Poeg, kes on läbinud taevad. Sellepärast pidagem oma usu tunnistust, kuna meie ülempreester pole selline, kes ei suudaks meile kaasa tunda meie nõtruses, vaid kes on kõiges saanud meie sarnaseks, patt välja arvatud. Mingem siis tema juurde, tema armutrooni ette, et pälvida halastust ja saada õigel ajal tema armust aidatud. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mk 10:45)

Halleluuja. Inimese Poeg on tulnud teenima ja andma oma elu lunahinnaks paljude eest. Halleluuja.

(Evangeelium Mk 10:35-45 lüh. 10, 42-45)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal tulid Jeesuse juurde tema jüngrid Jaakobus ja Johannes ning ütlesid talle: “Õpetaja, me soovime, et sa täidaksid meie palve.” Jeesus vastas: “Mida te tahate, et ma teile teeksin?” Ja nad ütlesid talle: “Tee nii, et Sinu riigis võiks üks meist istuda sinu paremal käel ja teine vasakul.” Jeesus kostis vastuseks: “Teie ei tea, mida te palute, sest kas teie võite juua sellest karikast, millest mina joon, või lasta end ristida selle ristimisega, millega mind ristitakse?” Aga nemad vastasid: “Võime küll!” Jeesus ütles neile: “Sellest karikast, millest mina joon, võite teie küll juua, ja selle ristimisega, millega mind ristitakse, end ristida lasta, kuid istuda minu paremal või vasakul käel – see pole minu anda, vaid see antakse neile, kellele see on määratud.”

Kui ülejäänud kümme seda kuulsid, said nad pahaseks Jaakobuse ja Johannese peale. Aga Jeesus kutsus oma jüngrid enda juurde ja ütles neile: “Te teate, et need, keda peetakse rahva valitsejaks, rõhuvad rahvaid, ja vägevad kasutavad kurjasti oma võimu inimeste üle. Kuid teie seas ärgu olgu see nõnda, vaid igaüks, kes tahab olla suur, olgu teie sulane, ja kes teie seast tahab olla kõige esimene, see olgu kõikide ori. Sest inimese Poeg ei ole tulnud ennast teenida laskma, vaid ise teenima ja andma oma elu lunahinnaks paljude eest.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kord vanal ajal läinud kaks venda karujahile. Kuid juba enne metsa jõudmist puhkenud nende vahel tüli: kui nad karu leiavad ja maha lasevad, siis liha jagatakse omavahel võrdselt, aga kummale karu nahk saab? Eks olnud sellel tülil siis oma osa ka selles, et varitsuse ajal

meeste tähelepanu korraks hajus. Nii juhtuski õnnetus: surmavalt haavatud karu ründas üht jahimeestest ja tappis ta ära. Muidugi, tüli põhjus oli nüüd ka ühtlasi lahenenud – karu nahka polnud enam vaja jagada. Kuid vaevalt oli ellujäänud vennal sellest rõõmu...

Õpetlik lugu, kas pole. Nõnda on see aga ka kogu meie eluga: targem on ikka keskenduda tähelepanelikult oma ülesannetele siin maa peal, mitte mõelda vaid tasule. Küll see tasu siis kord ka tuleb, kui me oleme oma töö hästi ära teinud.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kui me usume, et Jeesus oli Jumala poeg ja tema sõna oli Jumala sõna, siis peame seda lugema erilise tähelepanuga ja märkama ka esmapilgul juhuslikke, justkui tähenduseta seoseid või seiku. Nii võime tänase evangeeliumi kohta küsida, miks ei vasta Jeesus Jaakobusele ja Johannesele kohe selle vastusega, milleni ta lõpuks välja jõuab: “Istuda minu paremal või vasakul käel – see pole minu anda, vaid see antakse neile, kellele see on määratud.”

Juba oma missiooni alguses, vestluses Iisraeli õpetaja Nikodeemosega, käsitles Jeesus inimese küündimatust saada aru taevariigi olemusest. Nagu ta temale ütles: “Te ei usu mind juba siis, kui ma räägin maistest asjadest, kuidas te usuksite siis, kui ma teile räägiksin taevaseid asju?”

Nikodeemose küsimustele vastas Jeesus mõistatuseks jäävate tiraadidega Vaimust ja ülevalt sündimisest ning inimese Poja ülendamisest. Paljustki sellest hakkasid ju inimesed aru saama alles hiljem, tema surma ja ülestõusmise järel. (vrdl. Jh 3:1-21) Kuid tol ajal, Nikodeemosega vesteldes, ta alles niiõelda seadis oma sõnu, õppis inimesega sellel teemal arutlema.

Nüüd aga, oma missiooni lõpufaasis, oli Jeesus kogenum. Vastuses jüngritele viitas ta alguses küll samale asjaolule, mida oli rõhutanud Nikodeemosele: “Te ei tea, mida te palute!” – see tähendab, te ei oska ette kujutada, kuidas näeb välja igavene elu taevariigis. Kuid järgnevaga andis Jeesus mõista, et oluline oli hoopis muu: “Kas teie võite juua sellest karikast, millest mina joon, või lasta end ristida selle ristimisega, millega mind ristitakse?” Niisiis, kas te olete valmis elama, võitlema ja surema nende põhimõtete eest, mida mina teile olen õpetanud? Ja kui jüngrid vastavad naiivselt entusiastliku jaatusega, siis ütleb ta justkui neid lohutades, et kui te tõesti olete valmis, siis on kõik hästi, ärge mõelge praegu siit edasi! Küll te saate olema rahul, kuidas taevane isa teile tasub, ja siis antakse teile andeks ka teie inimlikud ettekujutused võimust ja väest, ning muudki väiksemad rumalused.

Armsad õed ja vennad, on öeldud, et parim alus inimese käitumise ettearvamiseks tulevikus on see, kuidas ta on käitunud minevikus. Peab küll paika, kuid see ei ole väljapääsmatu olukord. Me peame

uskuma ka sellesse, et inimene on võimeline parandama meelt, end kätte võtma, muutma oma suhtumist, rebima end lahti hukutavatest sidemetest, astuma vastu oma kurjadele kalduvustele, tegema lõpparve minevikuga. Kannatlikult ja järjekindlalt häid tegusid tehes hakkab inimene looma endale uut, positiivse sisuga täidetud minevikku, mille pinnalt omakorda ennustub tema edaspidine tulevik – mida rohkem head on ta teinud, seda rohkem on nüüd põhjust uskuda, et ta ka tulevikus voooruslikult käitub.

Tänases evangeeliumis sisalduv lugu üliagarate jüngrite tiibade kärpimisest ei puuduta võibolla nii palju neid, kes on oma elu käest lasknud, langenud mõnuainete küüsi, muutunud ühiskonna suhtes pelgaks tarbijaks, kes midagi ei tooda. Hoopis rohkem on Jeesuse sõnad suunatud nendele, kelle saavutuste kannustajaks on uhkusedeemon, või kes on raisanud oma elu pingelisele võitlusele ideaalide eest, mis on osutunud valeks. Mõelgem kasvõi apostel Paulusele, kes enne pöördumist oli olnud kõige vihasem kristlaste tagakiusaja.

Nii peame meiegi jälgima oma ideaalide muutumist ajas – kas ei ole need loodetud vabaduse asemel hakanud kaasa tooma hoopis orjust, ja unistatud progressi asemel hiilivat allakäiku. Ning kui Jeesus peaks meie käest küsima, kas me oleme valmis käima tema järel, saama ristitud sama ristimisega ning jooma samast karikast mis tema, siis oleks meie vastus läbimõeldult jaatav ning saaks tõeks nii sõnas kui tegudes. Aamen.